

Altijd ergens anders

Derk Bolt

**Altijd ergens
anders**

**Op reis voor
Spoorloos**



Meer weten over deze auteur?

Zie www.uitgeverijdekring.nl

De meeste reisverhalen verschenen eerder in

licht gewijzigde vorm in *KRO Magazine* en de *Wegener*-kranten.

De lange verhalen 'Slumdog millionaires', 'Berenjacht', 'Lady sharks' en 'Spionage in Accra' zijn speciaal voor dit boek geschreven.

© Derk Bolt 2013

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Mulder Van Meurs

Foto auteur © Robert Elsing @ CreativeCrew.nl / KRO

NUR 500 reizen algemeen

ISBN 978 94 91567 24 7

www.uitgeverijdekring.nl/boek/altijd-ergens-anders

Dit boek is ook verkrijgbaar als eBook

Inhoud

- 9 Bridge on the river Kwai
- 12 Verdwaalde kogel
- 14 Ashantishow
- 17 Watersnoodramp
- 20 Mogelijk onheil
- 23 Morsig papiertje
- 26 Vlees, vlees en nog eens vlees
- 29 Cubaanse kunst
- 32 Freakshow in Circle K
- 35 Strafpunten
- 38 Whatsapp in de rimboe
- 41 Kippenrestaurant
- 44 Maffiose lama
- 47 Slumdog millionaires
- 58 Muurvast
- 61 Het binnenste der aarde
- 64 Zonder paspoort
- 67 Zakkenroller
- 70 Driewieler in Ho Chi Minh Stad
- 73 Gebakken mieren
- 76 Vader en zoon
- 78 (Min) 55 graden Celsius
- 81 Flavio's barraca
- 84 F%*k you
- 87 Minibar
- 90 Indiana Jones
- 93 Duivelse jeuk
- 96 Berenjacht
- 101 Duizenden kakkerlakken
- 104 Kijken, kijken, niet kopen

- 107 Wintersport
- 110 Hebbedingen
- 113 The Lock Doc
- 116 Paspoortstempels
- 119 Dartpijlen
- 122 Piranha's
- 125 Platinium
- 128 De Mekong
- 131 Eten met de doden
- 134 Aardbeving
- 137 Vliegcrampen
- 140 Lady sharks
- 146 Verstandskies
- 149 'No Sir, is impossible'
- 152 Ervaren reiziger
- 155 Indianendorp
- 158 The Quiet American
- 160 De tafeldekker
- 163 Witchdoctor Matunge
- 166 Wombats en kangoeroes
- 169 Mobieltjes
- 172 Straatmuziek
- 175 Douchegordijn
- 178 Ouderwetse rammelbak
- 181 Brommerzee
- 184 Spionage in Accra
- 190 Arme oudjes
- 193 Stoel 32C
- 196 Brainfreeze

- 199 Bogotá
- 202 Puerto Ayacucho
- 205 Gefotografeerde menukaart
- 207 Braziliaans goud
- 210 Open inrichting
- 213 Tsawwassen
- 216 Jakarta blank
- 219 Bergwandeltocht
- 222 Overwoekerde plantage

Bridge on the river Kwai

Soms ben je, zonder het te weten, toevallig in de buurt van een interessante wereldplek. In Kitulgala op Sri Lanka bijvoorbeeld. Ik ben op zoek naar een moeder die ooit haar kind ter adoptie afstond. We hebben wat tijd over en de receptionist van het hotel wijst ons op een leuk uitstapje. De zeer oude en legendarische oorlogsfilm *Bridge on the river Kwai* is namelijk hier in de buurt opgenomen. Het verhaal speelt zich af in Thailand, waar krijgsgevangenen tijdens de Tweede Wereldoorlog een brug over de Kwairivier moeten aanleggen, als onderdeel van de beruchte Birmese dodenspoorlijn. Maar de acteurs hebben in werkelijkheid nooit voet op Thaise grond gezet. Illustere grootheden als Sir Alec Guinness en William Holden logeerden hier, in Kitulgala, Sri Lanka. Ik wist dat niet en ben nieuwsgierig naar die historische plaats.

De omgeving van Kitulgala bestaat voornamelijk uit zeer dicht begroeide jungle. Wie de asfaltweg verlaat staat meteen tot zijn oren in de wildernis. Wanneer ik de onbekende oernatuur betreed, kleeft ik me zoals de grote ontdekkingsreizigers uit de geschiedenis dit adviseren: lange mouwen, lange broek en de broekspijpen in de sokken. Zo heb je de minste kans op ongedierte tegen het kwetsbare lichaam. Helaas moet ik vandaag afzien van de ingestopte broekspijpen. Mijn witte enkelsocken komen net boven de schoenen uit en dan lukt het niet. Over een smal pad verdwijnen we de jungle in. Onze chauffeur gaat voorop. Om de slangen weg te jagen, zegt hij grappig. We lopen drie kwartier door de verzengende hitte. Dan is er een opening in de vegetatie. De resten van het stationsgebouw uit de film liggen weg te branden in de tropenzon. Tegen een huis ernaast is van alles aangeplakt dat met de beroemde film te

maken heeft. Een paar oude foto's tonen de hoofdrolspelers op de locatie. Het is echt waar.

Even verderop is het dan zover: De Brug. Nou ja, de plaats waar de brug wás. Er is namelijk niets van over. We zien een smal riviertje met langs de oevers twee rotsen, waarop het legendarische ding ooit moet hebben gerust. In mijn herinnering is die filmbrug eindeloos, maar in het echt stelt het bar weinig voor.

We zijn de enige bezoekers en lang zullen we niet blijven. Er dreigt regen. Als de eerste druppels vallen beginnen we de terugtocht door het hoge gras. Het pad wordt met de minuut glibberiger. Bij de auto stampen we eens lekker de modder van de schoenen. Ik kijk naar beneden en zie dat ik rode sokken aan heb. En ik heb helemaal geen rode sokken. Ik trek de broek over mijn kuit, het bloed stroomt erlangs. Op vier plaatsen gestoken door bloedzuigers. Niets van gemerkt. Gewond geraakt bij de Bridge on the river Kwai. Klinkt goed.

Terug in het hotel ga ik pleisters plakken. Het bloedt behoorlijk, maar de wondjes zijn nauwelijks te zien. Ze zullen wel snel dichtgaan, lijkt mij.

Ik weet duidelijk niets van bloedzuigers. Op mijn laptop bekijk ik wat filmmateriaal van de afgelopen dagen. Een kwartiertje later voel ik nattigheid aan de voeten. Onder het tafeltje liggen twee plasjes bloed. Mijn bloed. Er is iets mis.

Enigszins ontdaan besluit ik een deskundige te raadplegen; de receptionist van het hotel. Deze man kent het probleem. Ja, Kitulgala is berucht om z'n bloedzuigers. Het beest laat een bloedverdunner achter rond zijn drinkplaats, waardoor het bloeden lang door kan gaan. Er is maar één manier om er snel af te komen: sigarettenas op de wondjes wrijven. Ik rook al jaren niet meer, maar de receptionist pakt er de hele dag lustig op los, dus hij maakt wat medicijn voor me. En tot mijn verwondering werkt het nog ook! Een paar minuten nadat ik de as op m'n be-

nen heb gesmeerd, stopt het bloeden. Van roken kan dus ook nog iets goeds komen.

Bloedzuigers laten zich die avond niet meer zien. Maar voor het slapengaan was ik toch nog even een paar hoge sokken. Je weet maar nooit.

Verdwaalde kogel

Voor de zoveelste keer in Medellín. Ooit een beruchte stad vanwege het drugskartel van Pablo Escobar, nu langzaam op weg een respectabele provinciehoofdstad te worden. Tenminste, dat schreeuwen de vlaggen boven de weg van het vliegveld naar het centrum. Medellín, respectamos! No a las drogas! Het lijkt redelijk te lukken. Ik ben hier nu voor, pakweg, de tiende keer en het is te merken dat de sfeer in de stad steeds minder grimmig wordt. Uiteraard zijn er nog voldoende gevaarlijke 'ranchos' overgebleven. En meestal moeten wij juist in dat soort buurten filmen.

Dit keer zoeken we een moeder die meer dan vijftientig jaar geleden haar kind afstond. Ze kwam uit zo'n gevaarlijke buurt. Dat is altijd lastig werken. Samen met een contactpersoon gaan we de wijk in en informeren wie er hier de baas is. We komen terecht bij een paar opgeschoten jongens met een dreigende moordenaarsblik in de ogen. Ze zijn weinig spraakzaam en lachen nooit. We leggen uit wat we komen doen en vragen toestemming om in hun barrio te mogen filmen. Even overleg en dan een hoofdknik. Verder geen woord. Het is in orde. Tot mijn verbazing wordt er over geld niet gesproken.

In de sloppenwijken leer je veel over het harde leven in een land als Colombia. We spreken een oude vrouw die de gezochte moeder goed heeft gekend. Ze woont in een krotje. Haar voordeur is de achterkant van een koelkast. Op de paar vierkante meter die haar illegaal opgetrokken huisje groot is staan een bed en een bank. Achter een stuk karton is nog een klein keukentje. De scheidingswand komt van de firma Samsung. Het is de verpakking van een peperdure flatscreen van maar liefst 42 inch. Ratten lopen op de balken waarop het golfplaten dak

rust. De vrouw vertelt over haar leven in deze wijk. Wanneer we terloops melden van wie we toestemming hebben gekregen om te filmen, komt er een boze blik in haar ogen. Die jongens zijn overdag nog wel te pruimen, maar in de nacht begint de ellende. Bendes uit andere wijken komen de geschillen die ze hebben met de boeven van haar wijk in het donker uitvechten. De kogels vliegen je regelmatig om de oren en af en toe komt er zelfs eentje bij haar door de kamer zeilen.

Aan de muur hangen foto's van kinderen. Twee dochters waar ze trots op is. Ze wonen ver buiten de stad. Natuurlijk proberen ze hun moeder wel financieel bij te staan, maar ook haar kinderen hebben het niet breed.

Op het nachtkastje zit een rat. Als hij wegvlucht, valt er een fotolijstje om. Het is een prachtige foto van een jongen in een schoolbankje. Precies zoals ik ze ook nog heb van mezelf. Een mooi mannetje van een jaar of twaalf kijkt dromerig in de lens. Hij ziet er piekfijn uit. Mooie kleren, gepommadeerd zwart haar. Een prachtig portretje waarachter een droevig verhaal blijkt schuil te gaan. Het is haar zoon die voor de deur is doodgeschoten. Hij was achttien jaar en zat gewoon op de stoep voor het huis waar het gezin destijds woonde. De jongen studeerde en wilde arts worden. Maar een vuurgevecht op de hoek van de straat werd hem noodlottig. Een verdwaalde kogel trof hem in het hoofd. Ik kan mijn ogen niet van de foto afhouden. Als je goed kijkt zie je dat de jongen wist wat er ooit zou gaan gebeuren. De dwalende ogen, de onzekere glimlach, beide armen onhandig plat op het bureau. Het is een graad of 40 in het huisje, maar ik krijg het er koud van. De oude vrouw geeft haar zoon een zoen en zet het portretje weg. 'Klootzakken,' mompelt ze terwijl ze uit het glasloze raampje naar de jongens op de hoek kijkt. Het zal best beter gaan met Medellín, maar voor velen komt het toch te laat. Straks even een kaarsje branden en mijn eigen kinderen bellen. Count your blessings.

Ashantishow

Het is vijf uur rijden van Accra naar Obuasi in de Ashantiprovincie van Ghana. Chauffeur en gids Gideon rijdt ons er veilig heen. Het plaatsje waar we uitkomen, is niet meer dan een kruispunt in een stoffig landschap. Hier zou de man die we zoeken zijn geboren. Het is al laat, dus we beginnen vlug met filmen.

Al snel worden we benaderd door een druk bewegende man. Hoe kunnen we nou aan het filmen slaan terwijl de lokale chieft nog niet eens weet dat er gasten in de stad zijn? Dat gaat zomaar niet.

We worden meegetroond naar een groot huis met een binnenplaats waar we moeten wachten. Ik zie met lede ogen aan hoe het snel donkerder wordt, want in het donker kunnen we niet meer werken. Onze Gideon legt uit dat dit nu eenmaal de Ashantiregels zijn. We moeten wachten op de chieft voor we verder gaan.

Na een poosje gaat de deur van de binnenplaats open. Er komen vijf mannen met trommels binnen. De band stelt zich zonder een woord te spreken op in het centrum van de binnenplaats. Korte tijd later melden zich vier jonge dames in witte jurken. Zij gaan voor de trommelaars zitten. De chieft is nog in geen velden of wegen te zien. Ik begin mij een voorstelling te maken van de grote leider van het dorp. Idi Amin en Robert Mugabe passeren de revue. Strenge mannen die geen tegenspraak dulden.

Na zeer lang wachten lijkt het dan eindelijk zover. Er komt een slungelige man binnen met een fles Hooghoudt-jenever en een paar schoteltjes met het een of ander erin. Vervolgens haalt hij een stoel en zet die naast de attributen. Op zijn te-

ken beginnen de trommelaars zo te spelen dat horen en zien je vergaan. Ook de danseressen schrikken wakker en vertonen hun opzweepende kunsten.

Dan valt de voorstelling abrupt stil. Er schrijdt een gedrongen man binnen, gehuld in een oranjekleurig gordijn. ‘De chieff,’ fluistert onze chauffeur. De Nederlandse invloeden zijn bepaald nog niet verdwenen, stel ik tevreden vast. De man draagt oranje en de jenever komt uit Groningen. Na nog een riedeltje muziek neemt de chieff het woord. Via zijn tolk – de man die eerder zijn stoel klaarzette – heet hij ons van harte welkom. Hij spreekt slechts de Ashantitaal, dus hij kan zich niet rechtstreeks tot ons richten, waarvoor excuses.

Vervolgens dringt hij erop aan toch vooral de ceremonie te filmen, want dat zullen de mensen in Nederland maar al te interessant vinden. In het uur dat volgt zijn we getuige van een afwisselend programma. Er zijn muziek en dans, lange toespraken en wat rituelen.

Bij een daarvan moet de chieff een kopje jenever op de grond sprenkelen. Je ziet dat het hem aan het hart gaat want als het kopje half leeg is slokt hij de rest snel naar binnen. Daarna moeten we stuk voor stuk een buiging maken, waarbij de chieff een hand op ons hoofd legt en een vreemde kreet slaakt. Dit laatste betekent dat we welkom zijn en dat er in dit dorp altijd een bed voor ons zal klaarstaan. Ik ben blij dat we in de hoofdstad al een hotel gereserveerd hebben.

De zon is bijna onder, de ceremonie is voorbij. Gelukkig hebben we mooi filmmateriaal, dus is het oponthoud niet helemaal voor niets geweest. We moeten even wachten wanneer we afscheid willen nemen van de chieff.

Nou moet ik zeggen dat ik de hele tijd al een guitige blik in ’s mans ogen meende te zien. Nu begrijp ik waarom. Wanneer hij zijn oranje kleed aflegt komt er namelijk een keurig pak tevoorschijn. In perfect Engels vraagt hij wat we van de